

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **E. U.**, zast. Mgr. Dagmar Dřímlovou, advokátkou, se sídlem Praha 6, Muchova č. 9/223, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2005, č. j. 4 Cad 54/2004 - 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni stěžovatelky, Mgr. Dagmar Dřímlové, advokátce, **se přiznává** odměna ve výši 650 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 6. 2004. Tímto rozhodnutím byl stěžovatelce od 8. 8. 2004 odňat plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 6. 2004 již není plně invalidní, neb schopnost soustavné výdělečné činnosti u ní poklesla o 50 % a nesplňuje tak podmínky § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“).

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, ve které uváděla, že s ohledem na svůj zdravotní stav (bolesti páteře, zad, kloubů, svalů, končetin, hlavy, očí a psychické potíže) není schopna vykonávat soustavnou pracovní činnost a starat se o chod domácnosti. Uvedla, že se nemůže ztotožnit se závěry posudkové komise a navrhuje zrušení napadaného rozhodnutí.

Městský soud v Praze si vyžádal posudek od Posudkové komise MPSV, pracoviště pro Prahu (posudek ze dne 25. 10. 2004), ze kterého bylo zjištěno, že stěžovatelka nebyla k datu vydání napadaného rozhodnutí plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Stěžovatelka vyjádřila s tímto posouzením nesouhlas. Soud proto vyžádal další posudek Posudkové komise MPSV, pracoviště pro Prahu, (ze dne 2. 3. 2005), ze kterého opět vyplynulo, že stěžovatelka nebyla k datu vydání napadaného rozhodnutí plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Komise v posudku uvedla, že po prostudování veškeré dokumentace i z vlastního prošetření dospěla k závěru, že se u stěžovatelky jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený osobnostní poruchou; jde o anomální osobnost s těžce pithiatickou strukturou, s výrazně zhoršenou adaptací na zátěž, se sklonem k depresivním reakcím, s masivní polymorfní somatizací, neurotizací. Zdravotní postižení komise podřadila pod kapitolu V, položku 5, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., která stanoví rozmezí 40 – 60 %. S přihlédnutím k častým reaktivním depresím při snížené frustrační toleranci následně stanovila míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti na hodnotu 50 %. I s tímto posudkem vyjádřila stěžovatelka nesouhlas a požadovala další posudek. Městský soud v Praze již další posudek nevyžadoval a po posouzení věci rozsudkem ze dne 25. 5. 2005, č. j. 4 Cad 54/2004 – 58, žalobu zamítl.

Proti rozsudku podala stěžovatelka dne 7. 7. 2005 přímo u Městského soudu v Praze kasační stížnost, prostřednictvím JUDr. Heleny Teissigové, která stěžovatelku zastupovala v řízení před Městským soudem v Praze. Jako důvod kasační stížnosti uvádí důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti zejména uvádí, že s posudky Posudkové komise MPSV, pracoviště pro Prahu, nesouhlasí, neboť z nich nevyplývá odborná kvalifikace předsedů komisí. Stejně tak namítala, že členem komise nebyl, i přes její žádost, kterou přednesla na jednání dne 17. 12. 2004, oftalmolog a v druhém případě neurolog, přičemž onemocnění z těchto oblastí je převažující. Doplnila, že v posudku ze dne 2. 3. 2005 je toliko uvedeno, že na základě zapůjčené dokumentace od ošetřující neuroložky byl stav stěžovatelky zhodnocen a zkonzultován s prof. MUDr. T., avšak stanovisko tohoto lékaře není uvedeno v celém posudku. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. V samostatném podání ze dne 6. 7. 2005, doručeném poštovní přepravou Městskému soudu v Praze dne 8. 7. 2005, označeném taktéž kasační stížností a sepsaném a podepsaném stěžovatelkou, stěžovatelka namítla, že „přítomnost soudní znalkyně z oboru alkoholologie dokládá, že důchod byl stěžovatelce odňat na základě udání, obsahující nepravdivé a pomlouvačné údaje o stěžovatelce, s cílem ji poškodit.“

Dne 27. 7. 2005 doručila stěžovatelka Městskému soudu v Praze další podání, ve kterém označila účast dr. M. při jednání Posudkové komise MPSV za podezřelou, neboť tato byla určena k vypracování znaleckého posudku na stěžovatelčinu svědeckou věrohodnost, vyžádaného orgány činnými v trestním řízení ve věci obviněného policisty.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2006, č. j. 4 Cad 54/2004 – 84, byla stěžovatelce ustanovena zástupkyně, advokátka, Mgr. Dagmar Dřimalová, která kasační stížnost doplnila.

V doplnění kasační stížnosti namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, nedostatečné obsazení posudkové komise (v komisi byla navíc přítomna i MUDr. M., alkoholožka, přičemž její přítomnost byla podle stěžovatelky nadbytečná), neuvedení konkrétní odbornosti u předsedů komisí, jakož i absenci stanoviska MUDr. T. - neurologa - v posudku. Dále uváděla, že v komisi nebyl přítomen oftalmolog a neurolog, jakož i to, že komise se nezabývala zásadními zdravotními problémy. Namítala, že nelze předvídat rozhodnutí komisí, neboť si vzájemně odporují.

Česká správa sociálního zabezpečení podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedla, že se ztotožňuje se závěry rozsudku Městského soudu Praze.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných stížnostních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., *má pojištěnec nárok na plný invalidní důchod, jestliže se mj. stal plně invalidním a získal potřebnou dobu pojištění.*

Podle ustanovení § 39 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb., *je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a) poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo b) je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. (2) Při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce se vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával. (3) Způsob posouzení a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a okruh zdravotních postižení umožňujících soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek stanoví prováděcí předpis.*

Pro posouzení věci bylo třeba zjistit, zda stěžovatelka, a to ke dni vydání napadeného rozhodnutí, splňovala nadále podmínky plné invalidity ve smyslu označeného ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u ní činil nejméně 66 %, nebo zda byla schopna pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Z obsahu posudkové dokumentace bylo zjištěno, že dne 9. 5. 2001 probíhalo u Pražské správy sociálního zabezpečení (Praha 8) řízení podle § 94 zákona č. 582/1991 Sb., na jehož základě byla stěžovatelka uznána plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., a to od 23. 3. 2001. Jako rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu bylo určeno psychické postižení, které způsobovalo pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V. položky 5 písm. d) o 70 %. Kontrola invalidity byla stanovena na květen 2002. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2001 byl stěžovatelce přiznán od 21. 5. 2001 plný invalidní důchod ve výši 6869 Kč měsíčně. Při kontrole plné invalidity dne 17. 5. 2002 bylo PSSZ uzavřeno, že stěžovatelka je nadále plně invalidní s tím, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V. položky 5 písm. c) o 60 % a byl zvýšen podle § 6 odst. 4 téže vyhlášky o dalších 10 % na celkových 70 %. Kontrola plné invalidity byla stanovena na květen 2004.

Posudkem lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 6. 2004 bylo vysloveno, že stěžovatelka již není plně invalidní, neboť schopnost soustavně výdělečné činnosti u ní poklesla o 50 % a nesplňuje tak podmínky § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti byla stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V. položky 5 písm. c) na 50 %, přičemž posudkový lékař konstatoval, že uvedený pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti byl stanoven i s přihlédnutím k ostatním diagnózám.

Následným rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 6. 2004, bylo rozhodnuto, že stěžovatelce se odnímá plný invalidní důchod, a to s odkazem na posudek lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 6. 2004. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu. Na základě žádosti městského soudu zpracovala posudková komise MPSV, pracoviště pro Prahu, posudek (ze dne 25. 10. 2005), ze kterého opět vyplynulo, že stěžovatelka nebyla k datu vydání napadaného rozhodnutí plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Komise zejména uvedla, že příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu je dekompenzace anomální osobnosti, kterou komise posoudila podle kapitoly V., položky č. 5 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a v rámci tam stanoveného rozmezí míry poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti 20 – 30 % ohodnotila maximem, tedy 30 %. Komise dále uvedla, že další onemocnění (z oblasti neurologické) je důvodem pro navýšení této taxace podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky o dalších 10 % na celkových 40 %. Komise se skládala z předsedy komise (MUDr. Š.) odborného psychiatra (MUDr. M.) a odb. neurologa (MUDr. Z.). Stěžovatelka následně vyjádřila nesouhlas i s tímto posouzením a soud vyžádal další posudek, který byl zpracován posudkovou komise MPSV, pracoviště pro Prahu v jiném složení, a to k datu 2. 3. 2005. Z tohoto (srovnávacího) posudku opět vyplynulo, že stěžovatelka nebyla k datu vydání napadaného rozhodnutí plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Posudková komise uvedla, že po prostudování veškeré dokumentace i z vlastního prošetření dospěla k závěru, že se u stěžovatelky jedná o dlouhodobě nepříznivý stav způsobený osobnostní poruchou; anomální osobnost s těžce pithiatickou strukturou, s výrazně zhoršenou adaptací na zátěž, se sklonek k depresivním reakcím, s masivní polymorfní somatizací, neurotizací. Označenou poruchu komise podřadila pod kapitolu V., položku 5, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., které stanoví rozmezí 40 – 60 %. S přihlédnutím k častým reaktivním depresím při snížené frustrační toleranci stanovila komise míru poklesu soustavně výdělečné činnosti na hodnotu 50 %. Komise v posudkovém hodnocení dále uvedla, že zhodnocení zdravotního stavu vypracovala na základě prostudování lékařské dokumentace v posudkovém spisu,

zdravotní dokumentace zapůjčené od ošetřující praktické lékařky MUDr. V., ošetřující neuroložky MUDr. V. a MUDr. H., ošetřujícího psychiatra MUDr. B. a dokumentace osteologického pracoviště FN Motol. V posudku jsou pak jednotlivé dokumentace citovány. Předsedkyní komise byla MUDr. D., členem komise byla MUDr. K., odb. psychiatr. Z posudku vyplývá, že posudek byl zpracován po konzultaci s odborným neurologem komise - MUDr. T.. Rozsudkem č. j. 4 Cad 54/2004 – 58, ze dne 25. 5. 2005, byla žaloba zamítnuta.

Městský soud v Praze vyšel zejména ze srovnávacího posudku ze dne 2. 3. 2005, tedy ze závěrů o tom, že u stěžovatelky se sice jedná o dlouhodobě nepříznivý stav způsobený osobnostní poruchou, kterou komise podřadila pod kapitolu V., položku 5, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., avšak míra poklesu soustavné výdělečné činnosti odpovídá 50 % a stěžovatelka tak k datu vydání napadeného rozhodnutí nesplňovala podmínky pro přiznání plné invalidity. Na základě takto zjištěného stavu věci Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl.

S výše uvedenými závěry učiněnými žalovaným správním orgánem, jakož i městským soudem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Předmětem přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu je posouzení důvodnosti kasační stížnosti, a to především z hlediska stěžovatelkou uplatněných důvodů. Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatelka se dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle uvedeného zákonného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o nároku na plný invalidní (částečný invalidní) důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění je k takovému posouzení povolána ze zákona (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.) Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a to nejen pro účely celkového přezkoumání zdravotního stavu a vymezení dochované pracovní schopnosti pojištěnce, nýbrž i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě (částečné invaliditě), jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže jde při rozhodování o těchto nárocích především o pojmy právní. Posudek uvedené komise soud sice hodnotí jako kterýkoliv jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., nicméně, nevzbuzuje-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost, a nejsou-li v řízení zjišťovány a prokazovány jiné skutečnosti, jimiž by správnost závěrů posudku byla zpochybňována, je zpravidla v řízení důkazem stěžejním. Zdravotní stav a pracovní schopnost účastníka je třeba hodnotit k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí. V případech, kdy je předmětem přezkumné činnosti soudů rozhodnutí, jímž se odnímá dávka důchodového pojištění, podmíněná dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, je třeba, aby posudek PK MPSV ČR obsahoval přesvědčivě odůvodněný závěr, proč plná či částečná invalidita k datu vydání napadeného rozhodnutí zanikla.

Tak tomu bylo i v posuzované věci. Posudková komise MPSV ČR pro Prahu, z jejíhož posudku ze dne 2. 3. 2005 soud vycházel, posudek zpracovala v řádném složení za účasti odborného lékaře psychiatra, jehož specializace odpovídala rozhodujícímu zdravotnímu postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatelky ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. K námitce stěžovatelky, že členem posudkové komise měl být lékař-oftalmolog, třeba uvést, že tento požadavek soud neshledal důvodným, neboť posudková komise zasedající v řádném složení zhodnotila rozsah a intenzitu i očního onemocnění, přičemž vyslovila závěr, že z hlediska posudkového hodnocení jsou tato chronická postižení nepatrná. Stran účasti neurologa je třeba uvést, že v posudku jsou citovány a hodnoceny lékařské zprávy neurologů (MUDr. H. a MUDr. Z.), přičemž druhá komise navíc konzultovala závěry i s neurologem – MUDr. T. Ani v těchto námitkách Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Skutečnost, že o prostudování a zhodnocení neurologické dokumentace stěžovatelky ve spolupráci s odborným neurologem MUDr. T. není ve spisu jiný záznam, podle názoru Nejvyššího správního soudu ještě neznamena, že by toto konstatování nemělo být věrohodné. Nejvyšší správní soud přitom neshledal ani relevantnost námitky o tom, že by skutečnost, že posudky výslovně neobsahují odbornou kvalifikaci předsedů komisí mohla způsobit jejich nepoužitelnost, stejně tak neshledal nedostatečné obsazení posudkové komise. V tomto směru je třeba odkázat na znění § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., které upravuje složení a obsazení komisí a ze které toliko vyplývá, že posudkovými lékaři a tajemníky posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky pověřuje ministerstvo své pracovníky se souhlasem těchto pracovníků. Dalšími členy posudkových komisí jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, přičemž posudková komise ministerstva je schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Pokud jde o námitku stěžovatelky o nadbytečné účasti MUDr. H. M., CSc., znalkyni v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace alkoholologie, Nejvyšší správní soud především uvádí, že tato lékařka rozhodovala při 1. jednání posudkové komise dne 25. 10. 2004. Její kvalifikace byla v posudku označena jako „odborný psychiatr“, přičemž o důvodné přítomnosti takové odborné lékařky nelze mít s ohledem na charakter stěžovatelčina rozhodujícího zdravotního postižení žádné pochybnosti. Konečně nelze přisvědčit ani námitce, že se komise nezabývala zásadními zdravotními problémy stěžovatelky, neb jak vyplývá z posudku komise, ta k výše uvedeným závěrům došla po vyhodnocení veškeré zdravotní dokumentace, jakož i po vlastním prošetření stěžovatelčina zdravotního stavu a vzala zřetel ke všem stěžovatelkou akcentovaným zdravotním obtížím, přičemž dospěla k závěru, že míra poklesu soustavné výdělečné činnosti nadále neodpovídá plné invaliditě ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Stejně tak nelze přisvědčit ani námitce o tom, že rozhodnutí komisí nelze předvídat, resp. že si vzájemně odporují, neb jak z výše uvedeného patrně, posudky si nijak zásadně neodporují a rozhodující je výrok o celkovém poklesu soustavné výdělečné činnosti, který ani jedna z komisí neshledala ve výši, odpovídající plné invaliditě. Navíc jak vyplývá z rozsudku městského soudu, soud se přiklonil k závěrům posledního, srovnávacího posudku, který se s dřívějším hodnocením dostatečně vypořádal.

Nejvyšší správní soud dále v posuzované věci uvádí, že mezi základní posudkové závěry při oduznávání plné invalidity či invalidity částečné nepochybně patří závěry o důvodu zániku plné či částečné invalidity. Dosavadní judikatura se ustálila na tom, že mezi důvody zániku invalidity patří zlepšení zdravotního stavu, jeho stabilizace, případně posudkový omyl nebo nadhodnocení při předchozím uznání takové invalidity.

V posudku ze dne 2. 3. 2005, z něhož soud vycházel, uvedla posudková komise, že hodnocení zdravotního stavu v roce 2001 bylo velice obtížné, neboť se jednalo o těžkou

poruchu osobnosti a posuzovaná nesouhlasila s hospitalizací, avšak posudková komise zároveň zdůraznila, že záznamy ve zdravotní dokumentaci včetně lékařské dokumentace ošetřujícího psychiatra jednoznačně dokládají, že stav tehdejší dekompenzace posuzované měl relativní charakter a rovněž záznamy v dostupné lékařské dokumentaci v žádném případě nesvědčí pro zvlášť těžce narušenou a dezintegrovanou osobnost, což jedině by odpovídalo hodnocení podle písm. d) položky 5, tedy plné invaliditě. Lze tedy konstatovat, že důvod zániku plné invalidity byl dán podle tohoto posudku (ostatně i podle posudku ze dne 25. 10. 2004) předchozím posudkovým nadhodnocením.

Stěžovatelce lze tedy přisvědčit potud, pokud dovozovala, že se její zdravotní stav nezlepšuje, neboť důvodem zániku plné invalidity nebylo zlepšení jejího zdravotního stavu, ale posudkové nadhodnocení plné invalidity v záznamu o jednání ze dne 9. 5. 2001, zejména pak při kontrole plné invalidity dne 17. 5. 2002.

Byť se Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku důvodem zániku plné invalidity blíže nezabýval, nepovažuje Nejvyšší správní soud tuto skutečnost za takovou vadu, která by způsobovala důvod pro zrušení rozsudku z hlediska důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

S odkazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal namítaný stížností důvod či námitky stěžovatelky důvodnými. Nejvyšší správní soud výslovně uvádí, že skutková podstata, z níž žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela, měla oporu ve správních spisech a nebyla s nimi v rozporu, ani nebylo zjištěno, že by řízení před správním orgánem bylo zatíženo vadou, která mohla ovlivnit zákonnost jejího rozhodnutí. Naopak posudky posudkových komisí, které si soud vyžádal, byla správnost závěru žalované o odnětí plného invalidního důchodu žalované potvrzena a Nejvyšší správní soud tak stěžovatelce nemohl přisvědčit.

Závěr soudu přitom nemohlo změnit ani tvrzení, ve kterém stěžovatelka bez bližšího osvětlení a vztahu k věci uváděla, že přítomnost soudní znalkyně z oboru alkoholologie dokládá, že důchod byl stěžovatelce odňat na základě udání, obsahující nepravdivé a pomlouvačné údaje o stěžovatelce, když navíc kontrola plné invalidity stěžovatelky proběhla v termínu, který byl stanoven v záznamu o jednání PSSZ ze dne 17. 5. 2002.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. ji jako takovou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná a žalované právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Odměna zástupkyni stěžovatelky Mgr. Dagmar Dřímlové, advokátce, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti - § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 650 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu